

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Roman Kuczyński

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku K. K
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o wysokość świadczenia ,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 kwietnia 2010 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 grudnia 2009 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2009 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy K. K. od wyroku tego Sądu z dnia 7 lipca 2009 r., w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o wysokość świadczenia, wskazując w uzasadnieniu, że skarga kasacyjna jest przedmiotowo niedopuszczalna. W ocenie tego Sądu, zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, podlega ograniczeniu, bowiem skarga taka jest dopuszczalna, poza sprawami o przyznanie i wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, tylko w sprawach, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest wyższa niż dziesięć tysięcy złotych. W ocenianej sprawie,

pełnomocnik wnioskodawcy określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 8.000,00 zł.

W zażaleniu od powyższego postanowienia pełnomocnik wnioskodawcy, wskazał iż to „że w toku procesu o ustalenie praw do świadczeń emerytalnych lub rentowych, ZUS lub Sąd uwzględni część roszczeń skarżącego, nie zmienia faktu, że pozostał oddalony fragment merytoryczny sprawy dotyczący nie uwzględnienia jakiegoś okresu składkowego” a rozpatrywana sprawa „nie przestaje mieć charakter sporu o przyznanie emerytury lub renty”. W ocenie pełnomocnika przedmiotem złożonej skargi kasacyjnej jest nieprzyznanie świadczeń rentowych i emerytalnych z tytułu okresu pracy na własny rachunek, co odpowiada kryteriom zakreślonym w art. 398² § 1 k.p.c., uzasadniającym merytoryczne rozpatrzenie wniesionej skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia jedynie w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, natomiast w pozostałych sprawach z tego zakresu skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych (art. 398² k.p.c.). Sąd Najwyższy niejednokrotnie już wyjaśniał, że sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, w których przedmiotem zaskarżenia kasacyjnego jest wysokość świadczenia emerytalno-rentowego są sprawami o świadczenie, w których dopuszczalność zaskarżenia kasacyjnego podlega ograniczeniu ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia. Jeżeli więc przedmiotem sporu jest różnica pomiędzy świadczeniem w wysokości wyliczonej przez wnioskodawcę a należnością ustaloną przez organ rentowy, wartością przedmiotu zaskarżenia jest suma kwot stanowiących miesięczne różnice pomiędzy świadczeniem dochodzonym a pobieranym za okres jednego roku (por. np. postanowienia z dnia 14 stycznia 1997 r., II UKN 51/97 - OSNAPiUS 1997 Nr 17, poz. 329, z dnia 24 czerwca 2009 r., II UZ 19/09 - LEX nr 519958, z dnia 21 lipca 2009 r., II UZ 26/09,

LEX nr 537026 oraz uzasadnienie trafnie wskazanego przez Sąd Apelacyjny, postanowienia z dnia 8 stycznia 2008 r., II UZ 41/07 - OSNP 2009/7-8/107).

W okolicznościach sprawy, nie budzi wątpliwości, że prawo wnioskodawcy do emerytury zostało ustalone decyzją organu rentowego z dnia 19 lutego 2008 r., a przedmiotem sporu była wysokość tego świadczenia, skoro w podstawie jego wymiaru pominięto niektóre okresy, których zaliczenia wnioskodawca dochodził. Prezentowane w uzasadnieniu zażalenia stanowisko pełnomocnika wnioskodawcy, że spór dotyczący nieuwzględnienia jakiegoś okresu składkowego jest fragmentem sprawy o prawo do świadczenia, nie jest trafne, a w rozpatrywanej sprawie dopuszczalność zaskarżenia kasacyjnego podlega ograniczeniu ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia.

W tym stanie rzeczy, stanowisko Sądu Apelacyjnego zawarte w zaskarżonym postanowieniu jest trafne (art. 398⁶ § 2 k.p.c.), co biorąc pod uwagę, należało orzec jak w postanowieniu, zgodnie z art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.